



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Centrum pro efektivní dopravu, z.s. (dříve Centrum pro efektivní dopravu, o.s.)**, se sídlem náměstí Winstona Churchilla 1800/2, Praha 3, IČ: 228 31 860, zastoupen Mgr. Andreou Kohoutkovou, advokátkou, se sídlem Nedvězská 1833/5, Praha 10 – Strašnice, proti žalovanému: **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 1003/7, Praha 1 – Nové Město, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, ze dne 8. 1. 2015, č.j. 56 119/2014-O25,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí generálního ředitele Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, ze dne 8. 1. 2015, č.j. 56 119/2014-O25, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Andrey Kohoutkové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí generálního ředitele Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, ze dne 8. 1. 2015, č.j. 56 119/2014-O25 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2014, č.j. 50259/2014-O25, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 18. 11. 2014 týkající se

poskytnutí studie Bezpečnostní analýzy změn technických norem za účelem zvýšení konkurenceschopnosti železnice, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Zároveň žalobce navrhl, aby soud nařídil žalovanému poskytnout žalobci požadované informace.

Žalobce v podané žalobě namítl, že výrok napadeného rozhodnutí je nezákonný. Žalovaný odmítl informaci poskytnout s poukazem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“). K tomuto ustanovení odkázal žalobce na Komentář k Zákonu o svobodném přístupu k informacím, JUDr. A. F., Mgr. L. R., Linde Praha, 2010, str. 267 – 269, ze kterého žalobce dovodil, že žalovaný měl povinnost požadovanou informaci poskytnout, jelikož je na požadovanou studii nutno nahlížet jako na výsledek ucelené činnosti, a nikoli jako na koncept, podklad či nehotovou informaci, a žalovaný zároveň nepostupoval dle zásady aplikovat důvod pro neposkytnutí informace restriktivně, tj. vždy ve prospěch žadatele.

Dále žalobce uvedl, že se domnívá, že žalovaný aplikoval důvod pro neposkytnutí informace podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. zcela účelově, a to s ohledem na nejasnou hranici mezi dvěma druhy informací – tzv. „samostatnými“ a „podkladovými, koncepčními“. Tomu dle názoru žalobce napovídá i prodloužení lhůty povinným subjektem podle ustanovení § 14 odst. 7 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., aniž by bylo toto prodloužení fakticky s ohledem na výrok a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zapotřebí.

Závěrem žalobce uvedl, že je neakceptovatelné, aby docházelo ze strany povinných subjektů k účelovému zužování obsahu ústavně zaručených práv, v tomto případě práva na informace zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č.j. 1 As 17/2008-67).

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí.

Uvedl, že dne 3. 12. 2014 zaslal žalobci dopis s oznámením o prodloužení lhůty k poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., a to z důvodu konzultace mezi více složkami žalovaného a zpracovatelem studie, neboť bylo nutné projednat možnost poskytnutí požadované studie, jak se zpracovatelem studie, tak i v rámci příslušných zainteresovaných odborů a managementu žalovaného. Jednotlivé specializované útvary žalovaného jsou místy, v nichž jsou zpracovávány dílčí podklady právě pro přijímání strategických rozhodnutí. Žalovaný odmítl, že by dopis s oznámením o prodloužení lhůty měl obstrukční charakter., když jednal v souladu s ustanovením § 14 odst. 7 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.

Dále žalovaný uvedl, že nesouhlasí s názorem žalobce, že jde o účelové zneužití zákona. Bezpečnostní analýza změn technických norem za účelem konkurenceschopnosti železnice byla od samého začátku zadána a koncipována jako podklad pro výhledové strategické rozhodování nejvyšších řídicích struktur žalovaného. Jejím hlavním cílem bylo analyzovat vliv uplatnění určitých opatření (resp. změn technických norem a předpisů) na dopravní procesy za účelem přípravy koncepce nových staveb. Jedná se o informace určené pouze pro management žalovaného, které jsou nutné pro rozhodnutí o změnách zmíněných technických norem a předpisů, resp. příslušných interních dokumentů žalovaného.

Uvedl, že je třeba nejprve učinit základní manažerské rozhodnutí o přijetí buď celkových, nebo dílčích závěrů této studie. Celkové rozhodnutí by pak bylo možno udělat až

po zpracování všech potřebných podkladových studií k dané problematice tak, aby bylo možno řešenou problematiku posoudit komplexně. Předmětná studie se nachází ve fázi očekávané interní diskuze a přípravy pro strategické koncepční rozhodnutí, a nelze ji tedy v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. prozatím vydat. Předmětná studie je určena provozovateli dráhy SŽDC pro strategická rozhodování a jako pomůcka (podklad) pro řešení dlouhodobých cílů a pro tvorbu koncepce politiky bezpečnosti železniční dopravy na tratích ve vlastnictví státu. V současné době (pozn. soudu: vyjádření bylo doručeno soudu dne 19. 6. 2015) provozovatel dráhy provádí další činnosti, které souvisejí s předmětem studie i s jejími závěry. Jedná se:

- o smysluplné a efektivní zavádění optimalizovaného procesu řízení rizik, který byl vyvolán změnou legislativního nařízení, konkrétně nařízení Komise č. 402/2013, ze dne 30. 4. 2013, které je účinné od 22. 5. 2015,
- o kvantifikaci parametrů kategorií, jejich počtu a numerického odstupňování, které souvisí s prováděním analýzy rizika podle normy ČSN EN 50 126 podle článku 4.6.2 a které musí být stanovené provozovatelem dráhy,
- o uznání způsobilosti tzv. Subjektu pro posuzování bezpečnosti, který byl v organizační jednotce TÚDC zřízen, proces uznání způsobilosti u drážního úřadu probíhá (č.j. DUCR-24135/15, ze dne 29. 4. 2015).

Uvedl, že s ohledem na to, že požadovaný dokument je pouze podkladem pro celou řadu v současnosti probíhajících činností žalovaného a pro následné připravované strategické rozhodnutí na úseku bezpečnosti železniční dopravy, omezuje žalovaný poskytnutí požadované informace až do doby vydání příslušného strategického rozhodnutí.

Dle názoru žalovaného jsou splněny podmínky pro omezení poskytnutí informace, tj. informace vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu a toto platí jen do doby, než se příprava ukončí. Z toho důvodu neviděl žalovaný nutnost postupovat restriktivně, tj. vždy ve prospěch žadatele.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 18. 11. 2014 podal žalobce prostřednictvím Ing. P. Š. u žalovaného žádost o informace spočívající v poskytnutí studie Bezpečnostní analýzy změn technických norem za účelem zvýšení konkurenceschopnosti železnice.

Dopisem ze dne 3. 12. 2014 žalovaný oznámil žalobci prodloužení lhůty k poskytnutí o informace podle ustanovení § 14 odst. 7 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. o 10 dnů, a to z důvodu konzultace mezi více složkami žalovaného a zpracovatelem studie.

Rozhodnutím ze dne 10. 12. 2014, č.j. 50259/2014-O25, byla žádost žalobce o poskytnutí informace odmítnuta.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl stejná tvrzení, která následně zopakoval ve svém vyjádření k podané žalobě, a z toho důvodu je soud z procesní hospodárnosti nebude na tomto místě dále opakovat.

Dne 26. 12. 2014 podal žalobce proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti odvolání, ve kterém uvedl, že v oznámení o prodloužení lhůty ze dne 3. 12. 2014 povinný subjekt odůvodnil prodloužení lhůty „konzultací mezi více složkami SŽDC a zpracovatelem studie“, naproti tomu v rozhodnutí o odmítnutí žádosti je jako důvod uvedeno, že „bezpečnostní

analýza změn technických norem (...) byla od samého začátku zadána a koncipována jako podklad pro výhledové strategické rozhodování nejvyšších řídicích struktur SŽDC.“ Postup povinného subjektu tak byl dle názoru žalobce znevěrohodněn tím, že již dne 3. 12. 2014 povinný subjekt nesdělil stejný důvod, jako je uveden v rozhodnutí. Žalobce uvedl, že je podivné, proč by informaci o tom, že studie má být podkladem pro strategické rozhodování nejvyššího struktur SŽDC měl povinný subjekt zjistit až po konzultaci se zpracovatelem studie.

Dále v odvolání uvedl, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zcela chybí termín, kdy má být ono strategické rozhodnutí přijato. Veřejnost tak nemůže získat ani přibližnou informaci, kdy studie pořízená za veřejné prostředky bude moci být zveřejněna. Bez udání alespoň přibližného termínu jde dle názoru žalobce o účelové zneužití zákona č. 106/1999 Sb. a porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve smyslu řádného a přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí dle ustanovení § 68 odst. 3 tohoto zákona.

V odvolání žalobce dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2012, č.j. 7 Ca 258/2009-32, ve kterém je uvedeno, že pro účinnou veřejnou kontrolu je nezbytné znát nejen výsledek rozhodování politické moci a státní správy, ale i znalost důvodů a podkladů pro taková rozhodnutí, a že povinný subjekt je povinný poskytnout každou informaci, která souvisí s jeho činností, aby byla zajištěna veřejná kontrola a nakládání s veřejným majetkem.

Závěrem odvolání žalobce uvedl, že považuje za důležité, aby podkladové dokumenty týkající se specifických témat jako bezpečnost železničního provozu, stejně jako konkurenceschopnost železnice, byly k dispozici odborné veřejnosti pro možnost kvalifikované diskuze ještě před učiněním strategického rozhodnutí veřejného sektoru.

Rozhodnutím generálního ředitele Správy železniční dopravní cesty, státní organizace ze dne 8. 1. 2015, č.j. 56 119/2014-O25, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí generální ředitel uvedl, že je pravdou, že lhůta k poskytnutí informace byla prodloužena z důvodu konzultace mezi více složkami žalovaného a zpracovatelem studie, jelikož bylo nutné projednat možnost poskytnutí požadované studie, jak se zpracovatelem studie, tak i v rámci příslušných zainteresovaných odborů a managementu žalovaného.

K námitce ohledně neuvedení alespoň přibližného termínu rozhodnutí generální ředitel uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo řádně a dostatečně odůvodněno, byly zde uvedeny důvody výroku i úvahy, kterými se povinný subjekt při vydání rozhodnutí řídil. Uvedl, že zákon č. 106/1999 Sb. využití důvodu omezení práva na informace z důvodu podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) omezuje dvěma podmínkami. Z časového hlediska ho lze uplatnit jen do okamžiku, než se příprava ukončí rozhodnutím. Tímto okamžikem se veškeré podkladové informace stávají informacemi veřejně přístupnými a musejí být poskytnuty. Druhou podmínkou je, že zákon nestanoví jinak. Obě tyto podmínky byly v daném případě splněny. Zákon č. 106/1999 Sb. nestanoví povinnost určit termín vydání rozhodnutí, pouze uvádí, že toto omezení práva na informace platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím. Žalovaný zadával tuto studii pro účely budoucího rozhodnutí a pro utváření své budoucí vůle. V této fázi se proto jedná pouze o podkladovou informaci. Konečnou podobu nebo konečný význam získá informace s ohledem na výstup žalovaného prezentovaný v přijatém rozhodnutí. Vytvoření společného názoru odborných složek žalovaného bude dlouhodobý proces a nelze s jistotou odhadnout dobu potřebnou pro vytvoření odborného konsenzu.

K odkazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2012, č.j. 7 Ca 258/2009-32, generální ředitel uvedl, že s názorem zde uvedeným souhlasí, když žalovaný je

pod soustavným dohledem specializovaných externích kontrolních orgánů, jak soukromých (např. auditorské firmy), tak státních (např. NKÚ, ÚOHS, Ministerstvo dopravy). Veřejnost může hospodaření žalovaného kontrolovat např. prostřednictvím výročních zpráv. Uvedl, že SŽDC patří mezi organizace, které uplatňují maximální míru transparentnosti v komunikaci s veřejností.

K tvrzení žalobce ohledně odborné a kvalifikované diskuze generální ředitel uvedl, že u koncepčního rozhodnutí o potřebnosti projektů žalovaný zastává sice otevřený přístup a podporuje otevřenou veřejnou diskuzi, nicméně v tomto případě se jedná o odborné technické rozhodování s přímým dopadem na bezpečnost železničního provozu a z toho vyplývající zákonnou odpovědnost pro žalovaného. Rozhodnutí tak musí být učiněno na vysoké expertní úrovni.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.

Soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Je tomu tak dle názoru soudu proto, že se žalovaný nezabýval tím, zda v tomto případě je uplatnění důvodu pro omezení přístupu k informacím nezbytné, tj. zda existuje legitimní zájem na neposkytnutí požadované informace. Tento zájem pak musí být dle názoru soudu natolik významný, že převáží nad ústavním právem na informace dle ustanovení čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. ze dne 2. 7. 2008, č.j. 1 As 44/2008-116, ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73, ze dne 15. 10. 2013, č.j. 1 As 70/2013-58, a ze dne 24. 4. 2015, č.j. 8 As 108/2014-54, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Ustanovení § 11 zákona č. 106/1999 Sb. obecně upravuje tzv. fakultativní zákonné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Jiné zákonné důvody jsou obligatorní, v těchto případech tak má povinný subjekt povinnost informaci neposkytnout. Ustanovení § 11 odst. 1 citovaného zákona však obsahuje výraz „*může*“, ze kterého naopak vyplývá povinnost povinného subjektu provést správní uvážení ohledně toho, zda je nezbytné omezit právo na informace a v daném případě požadovanou informaci neposkytnout. Povinný subjekt

se tak musí dle názoru soudu zabývat nejen tím, že požadovanou informaci vyhodnotí jako informaci podkladovou (ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.), ale rovněž se musí zabývat tím, zda je omezení práva na informace nezbytné a tuto svou úvahu musí náležitě odůvodnit.

Soud dále považuje za vhodné uvést, že odůvodnění správního uvážení musí být v souladu s ustanovením čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které obecně vymezuje podmínky pro omezení práva na informace. Komentář k zákonu č. 106/1996 Sb. (F., A., R., L., J., T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016) na straně 497 jako příklady omezení práva na informace podle tohoto ustanovení zákona uvádí, např. pokud by poskytnutí „nových informací“ mohlo vést k narušení dané rozhodovací činnosti povinného subjektu, pokud by tyto informace mohly být zneužity s cílem získat výhodu např. v postavení s jinými uchazeči o veřejnou zakázku, pokud by sdělením informace mohlo dojít ke snížení ochrany majetku či bezpečnosti informačních systému povinného subjektu apod.

Při aplikaci ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. tak musí povinný subjekt nejprve posoudit, zda požadovaná informace odpovídá pojmu nová informace, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, dále musí posoudit, ve kterém okamžiku dochází k ukončení přípravy rozhodnutím a pak musí přistoupit ke správnímu uvážení, zda je neposkytnutí takové informace nezbytné.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval pouze charakterem požadované informace, když ji vyhodnotil jako informaci podkladovou. Zároveň však v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela absentuje úvaha o tom, zda je nezbytné právo na informace omezit. Je tak znemožněna možnost soudu přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. přezkoumat, zda závěr žalovaného, resp. povinného subjektu o tom, že požadovanou informaci neposkytne, je či není správný, resp. zda správní orgány nepřekročily meze správního uvážení či jej nezneužily. Soud není v soudním řízení oprávněn nahrazovat úvahy žalovaného vlastním hodnocením případu.

Již ústavní soud totiž ve svém nálezu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 31/08 uvedl, že *„vychází ze zásady, že správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a nesmí vést k libovůli orgánů, které rozhodují v daňovém či jiném správním řízení. Již z jazykového výkladu je přitom jasné, že správní uvážení je úvahou, a nikoliv naopak aplikací dispozic právních norem s kazuistickými hypotézami. Správní uvážení probíhá vždy v mezích stanovených ústavním pořádkem, příslušnou právní normou či podle základních zásad právních, jimiž je ovládáno rozhodování správních orgánů.“*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č.j. 5 A 139/2002-46 *„Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“*

Soud se tak při přezkumu správního uvážení zabývá pouze tím, zda správní orgán nepřekročil jeho meze nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě se však soud nemohl zabývat tím, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení nebo jej nezneužil, protože žalobou napadené rozhodnutí jakoukoli správní úvahu, nastíněnou viz výše, postrádá.

Z toho důvodu soud nemohl jinak, než z uvedených důvodů rozhodnutí generálního ředitele Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, zrušit podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč a dále odměna právní zástupkyně žalobce a její hotové výdaje. Mimosmluvní odměna náleží za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 6.200 Kč. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právní zástupkyně ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože právní zástupkyně žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tato povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů řízení žalobce tedy činí 11.228,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. dubna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.